

Sygn. akt VIII C 961/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

spraw z powództwa Towarzystwa (...) S.A. w W.

przeciwko B. P.

o zapłatę kwoty 1.866,72 zł oraz kwoty 2.313,95 zł

I. oddała oba powództwa;

II. w sprawie z powództwa o zapłatę kwoty 1.866,72 zł zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. w sprawie z powództwa o zapłatę kwoty 2.313,95 zł zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie powodowej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwoty 31,53 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego B. P. kwoty 1.866,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu (tj. dnia 28 marca 2011 r.) do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie, strona powodowa podała, że w dniu 23 czerwca 2009 r. doszło do zalania sprzętu znajdującego się w lokalu użytkowym R. A., a na podstawie umowy ubezpieczenia strona powodowa wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 1.866,72 zł. Strona powodowa wyjaśniła, że odpowiedzialność za powstałą szkodę ponosi pozwany, gdyż nie zabezpieczył odpowiednio prac remontowych, które realizował w budynku, w wyniku czego doszło do zalania. Po wypłaceniu poszkodowanej świadczenia odszkodowawczego strona powodowa wystąpiła do pozwanego z roszczeniem regresowym, ale pozwany nie spełnił świadczenia, co uzasadniało wytoczenie powództwa.

W dniu 5 września 2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Zarzucił, że prowadzone przez niego prace budowlane nie miały związku ze szkodą powstałą w wyniku zalania lokalu

użytkowego R. A., wskazując, że strona powodowa nie wykazała w szczególności winy w jego zachowaniu. Pozwany zakwestionował również wysokość szkody, która miała powstać w wyniku zalania lokalu.

Innym pozwem strona powodowa wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 2.313,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu (tj. dnia 28 marca 2011 r.) do dnia zapłaty. Powództwo to obejmowało roszczenie strony powodowej wynikające z opisanych powyżej zdarzeń, z tym, że dotyczyło ono wypłaconego R. A. świadczenia odszkodowawczego za remont po zalaniu lokalu.

W dniu 10 września 2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Ponownie zarzucił, że prowadzone przez niego prace budowlane nie miały związku ze szkodą powstałą w wyniku zalania lokalu użytkowego R. A., wskazując, że strona powodowa nie wykazała w szczególności winy w jego zachowaniu. Pozwany zakwestionował również wysokość szkody, która miała powstać w wyniku zalania lokalu.

Zarządzeniem z dnia 13 kwietnia 2012 r. obie opisane sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 31 grudnia 1996 r. R. A. nabyła prawo własności lokalu użytkowego położonego we W. przy ul. (...).

(dowód: umowa sprzedaży, k. 22-23).

W dniu 23 czerwca 2009 r. pracownicy R. A. stwierdzili, że zostało zalane jedno z pomieszczeń w opisanym powyżej lokalu użytkowym, znajdującym się na pierwszej kondygnacji budynku i służącym prowadzeniu jej działalności gospodarczej. Woda lała się z lampy na suficie, zalewając znajdujące się w lokalu meble, folie do naklejania szyldów i inne sprzęty: komputer, monitor, kserokopiarkę.

(dowód: - zgłoszenie szkody, k. 16-21,

- zdjęcia na płycie CD, k. 60,

- zeznania świadka N. N., k. 500,

- zeznania świadka R. K., k. 500-501,

- zeznania świadka D. K. (1), k. 523-524.)

W tym czasie pozwany B. P. prowadził prace remontowe tarasu przynależnego do lokalu nr (...), położonego na czwartej kondygnacji budynku przy ul. (...) we W..

(dowód: - zeznania świadka Z. F., k. 327-328,

- zeznania świadka R. D., k. 328-329,

- przesłuchanie pozwanego, k. 524)

Miejsca zacieków widoczne w zalanim lokalu użytkowym świadczą o tym, że woda mogła przechodzić przez strop i ściany lokali na trzeciej i czwartej kondygnacji budynku, początkowo spływając z remontowanego przez pozwanego tarasu. W szczególności znaczna ilość wody opadowej mogła znaleźć się na rozłożonej na tarasie folii, spływając z dachu powyżej, a następnie przedostać się przez folię po ścianach na pierwszą kondygnację. Część wody opadowej, która spływała z folii lub płyty tarasu mogła dostać się pod obróbkę okapu tarasu i spływać po wiatroizolacji z folii lub po

deskowaniu pod dachówką, a następnie gromadzić się bliżej okapu przy stropie między pierwszą a drugą kondygnacją, po czym przedostać się przez strop na ściany lokalu użytkowego.

Przy założeniu, że stan techniczny pokrycia dachu był dostateczny przyczyną zalania lokalu użytkowego nie mógł być jedynie obfity deszcz.

Nie jest także możliwe, aby woda opadowa z daszku znajdującego się nad oknami lokalu użytkowego kierowana była na ścianę budynku.

Zalania lokalu użytkowego nie spowodowałyby również ewentualne uszkodzenie rynien przy okapie dachu nad oknami lokalu użytkowego.

Koszt robót remontowych przywracających lokal użytkowy do stanu sprzed zalania wynosi 1.779,52 zł netto (1.904,09 zł brutto).

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa M. R. oraz ustne wyjaśnienia biegłego, k. 547-562 oraz 593-595)

Każdego dnia, gdy pracownicy pozwanego kończyli pracę na tarasie, rozkładali na całej powierzchni grubą folię i obciążali je na bokach drewnianymi donicami w odstępach półtorametrowych, bądź rozkładali plandeki, obciążając je wiaderkami wypełnionymi materiałami budowlanymi.

(dowód: - zeznania świadka Z. F., k. 327-328,

- zeznania świadka R. D., k. 328-329,

- przesłuchanie pozwanego, k. 524)

Czynności podejmowane przez pracowników pozwanego w celu zabezpieczenia powierzchni tarasu przed zalaniem niższych kondygnacji budynku były zgodne z powszechnie przyjętymi i stosowanymi metodami zabezpieczania budynku w trakcie prowadzonych prac remontowych.

(dowód: ustne wyjaśnienia biegłego sądowego z zakresu budownictwa M. R., k. 593-595.)

W dniu 23 czerwca 2009 r. D. K. (2), pracownica R. A., zgłosiła stronie powodowej Towarzystwu (...) S.A. w W. szkodę powstałą w wyniku zalania użytkowego, gdyż R. A. zawarła ze stroną powodową umowy ubezpieczenia w zakresie szkód powstałych w lokalu użytkowym przy ul. (...) oraz w zakresie szkód powstałych w rzeczach ruchomych, spowodowanych m.in. zalaniem przez wodę.

(dowód: - polisy ubezpieczeniowe, k. 14-15, 369,

- zgłoszenie szkody, k. 16-21.)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona powodowa wypłaciła R. A. kwotę 1.866,72 zł za szkodę w zakresie zniszczonych wskutek zalania rzeczy ruchomych oraz kwotę 2.313,95 zł za szkodę obejmującą uszkodzone stałe elementy wykończeniowe pomieszczenia.

(dowód: - protokół szkody, k. 52-54,

- decyzje o przyznaniu odszkodowania, k. 55-57 i 420-422.)

Pismami – doręczonymi w dniu 25 lutego 2010 r. – strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.866,72 zł oraz kwoty 2.313,95 zł

(dowód: wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 45-50 i 423-426).

Oddaleniu podlegał wniosek pozwanego o zwrócenie się do zarządcy nieruchomości przy ul. (...) we W. o udzielenie informacji czy w okresie od czerwca 2009 r. do kwietnia 2013 r. były prowadzone prace remontowe dachu budynku, a w szczególności czy były wykonywane prace polegające na wymianie poszycia dachu, rynien oraz stolarki okiennej. W pierwszym rzędzie zaznaczyć należy, że wniosek ten był spóźniony jako złożony po upływie wyznaczonego terminu z art. 207 § 3 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do 2 maja 2012 r.). Poza tym ewentualne pismo złożone przez zarządcę nieruchomości nie stanowiłoby dowodu przydatnego dla dokonania ustaleń w zakresie istotnych w sprawie faktów. Jako dokument prywatny pismo to stanowiłoby bowiem jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.), natomiast nie stanowiłoby dowodu potwierdzającego fakty podane w treści tego oświadczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Oba powództwa nie zasługują na uwzględnienie.

Podstawę prawną zgłoszonych żądań stanowił przede wszystkim art. 415 k.c., zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Według strony powodowej, pozwany był sprawcą szkody polegającej na zalaniu lokalu użytkowego, gdyż – jak wskazywała -nienależycie zabezpieczył prace remontowe prowadzone na tarasie przed zalaniem lokalu położonego na jednej z niższych kondygnacji budynku. Wypłacając poszkodowanej w wyniku zalania lokalu użytkowego stosowne odszkodowanie wynikające z umowy ubezpieczenia majątkowego, strona powodowa z mocy prawa nabyłaby roszczenie poszkodowanej przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę (art. 828 § 1 k.c.).

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych fakt powstania szkody wynikłej z zalania lokalu użytkowego nie budzi wątpliwości. Opierając się na opinii biegłego sądowego, przyjąć zaś należy, że istniał również adekwatny związek przyczynowy między zalaniem lokalu a prowadzonymi przez pozwanego pracami remontowymi. Dla przypisania pozwanemu odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. konieczne jednak było jeszcze wykazanie, że jego zachowanie było bezprawne i zawinione. Odpowiedzialność odszkodowawcza wynikająca z art. 415 k.c. nie opiera się bowiem na zasadzie ryzyka, stąd samo stwierdzenie, że zalanie lokalu użytkowego było wynikiem prac remontowych prowadzonych przez pozwanego było niewystarczające.

W ocenie Sądu zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na uznanie działań pozwanego i jego pracowników za bezprawne i zawinione. Nie budzi bowiem wątpliwości, że podejmowali oni czynności zmierzające do zabezpieczenia powierzchni tarasu w taki sposób, aby uchronić znajdujące się poniżej kondygnacje budynku przed zalewaniem wodą deszczową. Działania te były zgodne z przyjętą praktyką i sztuką budowlaną, odbywając się przy zachowaniu należytej staranności jakiej można było w takiej sytuacji oczekiwać od osób trudniących się profesjonalnie wykonywaniem robót budowlanych. W szczególności znamienne jest, że biegły sądowy w podejmowanych czynnościach zabezpieczania tarasu nie dopatrywał się żadnego niedbalstwa, ani nie wskazywał na inne, w szczególności lepsze, metody, których zastosowanie mogłoby uchronić przed zalaniem lokalu użytkowego (zob. w szczególności nagranie protokołu rozprawy z 7 sierpnia 2013 r. od 37 do 41 minuty). Dlatego też, wyłączona była możliwość przypisania pozwanemu odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, że oba wytoczone powództwa okazały się w całości bezzasadne i na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., uznając, że strona powodowa, która przegrała w całości w obu sprawach, powinna zwrócić pozwanemu całość poniesionych przez niego kosztów. W wypadku każdego z powództw koszty te obejmowały wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł.

Strona pozwana jako przegrywająca powinna również ponieść koszty sądowe w zakresie wydatków poniesionych w toku procesu tymczasowo przez Skarb Państwa, tj. w zakresie kwoty 31,53 zł przyznanego biegłemu wynagrodzenia. Dlatego też, na podstawie art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie IV sentencji wyroku.